

Sygn. akt OS 2/2017

POSTANOWIENIE

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie
w składzie:

Przewodniczący: Jerzy Piskorski
Olimpia Marcewicz – sprawozdawca
Anna Jakubowska-Rybczyńska

po rozpoznaniu na posiedzeniu jawnym w dniu (...) r. sprawy z odwołania radcy prawnego (...) od ostrzeżenia Dziekana Rady Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie z dnia (...) r.

postanawia:

1. utrzymać w mocy zaskarżone ostrzeżenie Dziekana Rady Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie wraz z zobowiązaniem radcy prawnego (...) do pisemnego przeproszenia pokrzywdzonego (...) przy Sądzie Rejonowym w (...) - w terminie 7 dni od dnia, w którym ostrzeżenie dziekańskie stanie się prawomocne oraz przedstawienia Dziekanowi Rady OIRP w Lublinie dowodu wykonania tego obowiązku.
2. obciążyć radcę prawnego (...) kosztami postępowania dyscyplinarnego w sprawie w kwocie 1 040,00 zł (jeden tysiąc czterdzieści złotych).

Przewodniczący:	Członkowie:	
Jerzy Piskorski	Olimpia Marcewicz	Anna Jakubowska-Rybczyńska

UZASADNIENIE

W dniu (...) r. do Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie wpłynęła skarga (...), Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w (...), w której skarżący wskazał, że radca prawny (...) działając jako pełnomocnik dłużnika w piśmie z dnia (...) r. skierowanym do niego w toku postępowania egzekucyjnego, dopuścił się naruszenia przepisów art. 27 ust. 7, art. 30 i art. 31 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie postanowieniem oznaczonym sygn. akt RD-48/14 wszczął dochodzenie o przewinienie dyscyplinarne. W toku dochodzenia radca prawny (...) załączył do akt sprawy szereg dokumentów potwierdzających, jego zadaniem, nieprawidłowe wykonywanie czynności egzekucyjnych przez (...), działającego jako Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w (...). W pisemnych wyjaśnieniach radca prawny (...) poparł i podtrzymał swoje twierdzenia zawarte w piśmie z dnia (...)r., załączonym do skargi. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie, działając z urzędu, włączył do materiału dowodowego zgromadzonego w ramach dochodzenia dokumenty złożone w prowadzonym równoległe (również przeciwko radcy prawnemu (...)) odrębnym dochodzeniu oznaczonym

sygn. akt (...). W ocenie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego oba postępowania były ze sobą bezpośrednio związane.

Po rozważeniu wszystkich zebranych dowodów Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie postanowieniem z dnia (...)r. przedstawił radcy prawnemu (...) zarzut popełnienia przewinienia dyscyplinarnego polegającego na tym, że w dniu (...)r. w (...) wykonując czynności zawodowe jako pełnomocnik dłużnika w postępowaniu egzekucyjnym, sporządzając pismo do (...) Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w (...), nadużył wolności słowa i pisma poprzez użycie w jego treści twierdzeń naruszających powagę organu egzekucyjnego i okazujących jego osobisty stosunek do instytucji komornika sądowego, a także grożących postępowaniem karnym i dyscyplinarnym. Powyższe czyny zostały zakwalifikowane jako popełnienie przez radcę prawnego (...) przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 11 ust. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w związku z art. 27 ust. 7 i art. 30 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w brzmieniu stanowiącym załącznik do uchwały Nr 8/VIII/2010 Prezydium Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 28 grudnia 2010r.

Przesłuchany w dniu (...) r. w charakterze obwinionego radca prawny (...) nie przyznał się do zarzucanego mu czynu. Złożył wyjaśnienia, w których wskazał, że radca prawny (...) działając jako pełnomocnik wierzyciela wniósł do sądu pozew o zapłatę kwoty, która została uiszczona. W pozwie podał adres pozwanego, który nigdy nie był jego adresem zamieszkania, ani jego zameldowania, ani też nie był jego adresem do doręczeń. Na podstawie złożonego pozwu sąd wydał nakaz zapłaty a następnie nadał mu tytuł wykonawczy, który to tytuł nie spełniał wymogów prawidłowej klauzuli, bowiem w swojej treści nie zawierał oznaczonego numeru PESEL dłużnika. Radca prawny (...) złożył do (...) Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w (...) wniosek o wszczęcie postępowania egzekucyjnego podając w nim ten sam adres dłużnika co wcześniej w pozwie i załączył do wniosku orzeczenie, nie posiadające faktycznie mocy tytułu wykonawczego. Sąd postanowieniem z dnia (...) r. uchylił klauzulę wykonalności nadaną nakazowi zapłaty będącemu podstawą prowadzonej egzekucji, jednak nie spowodowało to umorzenia postępowania przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w (...). Obwiniony oświadczył, że nie występował ze skargą na czynności i działania Komornika do Komisji Dyscyplinarnej przy Krajowej Radzie Komorniczej, celem wszczęcia przeciwko niemu postępowania dyscyplinarnego.

Biorąc pod uwagę powyższe ustalenia, Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie postanowieniem nr (...) z dnia (...) r. umorzył dochodzenie przeciwko radcy prawnemu (...), uznając, że choć radca prawny dopuścił się przewinienia dyscyplinarnego, to jednak jego czyn stanowi przewinienie dyscyplinarne mniejszej wagi. Orzekł ponadto, że po uprawomocnieniu się postanowienia wystąpi do Dziekana Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie z wnioskiem o udzielenie radcy prawnemu (...) ostrzeżenia dziekańskiego.

Uzasadnienie postanowienia opisuje przebieg przeprowadzonego postępowania, zawiera odniesienie do obowiązującego porządku prawnego oraz do wyników postępowania dyscyplinarnego. W uzasadnieniu wskazano, że z materiału dowodowego zgromadzonego w toku dochodzenia wynika, iż radca prawny (...) nadużył wolności słowa i pisma przy wykonywaniu czynności zawodowych jako pełnomocnik dłużnika i w konsekwencji dopuścił się popełnienia przewinienia dyscyplinarnego stypizowanego w art. 11 ust. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2014 r., poz. 637) w związku z art. 27 ust. 7 i art. 30 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (załącznik do uchwały Nr 8/VIII/2010 Prezydium Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 28 grudnia 2010r.) w brzmieniu obowiązującym w dniu popełnienia przewinienia.

W uzasadnieniu omawianego postanowienia stwierdzono, że radca prawny nie powinien przy wykonywaniu czynności zawodowych używać w treści redagowanych pism procesowych słów i określeń, które przekraczają wolność słowa zagwarantowaną radcom prawnym ustawowo przez przysługujący im immunitet materialny. W ocenie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP w Lublinie zastrzeżenia co do prawidłowości pracy komornika sądowego obwiniony powinien był zgłosić właściwemu organowi dyscyplinarnemu działającemu przy Krajowej Radzie Komorniczej. Tymczasem obwiniony nie skorzystał z takowej możliwości, a podjęte przez niego postępowanie, było niezgodne z przepisami prawa i stało się podstawą skierowanego przeciwko niemu zarzutu dyscyplinarnego.

Wyjaśniając motywy rozstrzygnięcia podano, że postępowanie radcy prawnego (...) stanowi przewinienie dyscyplinarne, ale w ocenie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP w Lublinie ma charakter przewinienia mniejszej wagi. Z uwagi na treść zarzutu i okoliczności popełnienia przewinienia wskazanego w postanowieniu o przedstawieniu zarzutów można porzucić na udzieleniu radcy prawnemu (...) ostrzeżenia. Wyjaśniono, że regulacja art. 66 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych daje możliwość załatwienia sprawy o przewinienie dyscyplinarne mniejszej wagi, bez konieczności występowania do sądu dyscyplinarnego z wnioskiem o ukaranie obwinionego. W ocenie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP w Lublinie, w okolicznościach przedmiotowej sprawy ostrzeżenie dziekańskie będzie stanowić wystarczającą reakcję na będące przedmiotem dochodzenia nieprawidłowe zachowanie obwinionego radcy prawnego i spełni wobec niego cel prewencyjno - wychowawczy.

Od opisanego wyżej postanowienia z dnia (...)r., (...) Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w (...) złożył odwołanie, w którym wnosił o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy, celem wszczęcia postępowania oraz rozpoznania sprawy i wymierzenia radcy prawnemu (...) adekwatnej do czynu, kary dyscyplinarnej. Jako podstawę żądania wskazał § 26 ust. 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 6 kwietnia 1984 r. w sprawie zasad i trybu postępowania dyscyplinarnego w stosunku do radców prawnych. Zarzucił, że kwestionowane postanowienie zostało wydane z obrażą przepisów § 26 ust. 2 i 3 oraz § 39 ust. 1 przywołanego rozporządzenia, wbrew trybowi jaki wynika z treści tego aktu prawnego.

W uzasadnieniu odwołania podniósł, że w jego ocenie ustalony stan faktyczny nie wskazuje na zasadność odstąpienia od przeprowadzenia przed właściwym sądem postępowania dyscyplinarnego i poprzestania jedynie na zastosowaniu w stosunku do obwinionego instytucji dziekańskiego ostrzeżenia w sytuacji, gdy przeprowadzone postępowanie wyjaśniające potwierdziło fakt popełnienia przez obwinionego zarzuconych mu czynów określonych w art. 27 ust 7 i w art. 30 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego. Zdaniem skarżącego z uzasadnienia postanowienia nie wynika, aby zaszyły jakiekolwiek przesłanki prawne lub faktyczne dające podstawę do odstąpienia od skierowania sprawy radcy prawnego (...) do rozpatrzenia właściwemu sądowi dyscyplinarnemu. Istotny w ocenie skarżącego jest fakt, że obwiniony w swoich wyjaśnieniach podtrzymywał, a nawet eskalował wszystkie negatywne oceny przypisane (dowolnie i stronniczo) zachowaniu organu egzekucyjnego i nie wycofał się z użytych pejoratywnych i ubliżających funkcjonariuszowi publicznemu w osobie komornika sądowego sformułowań, zawartych w piśmie z dnia (...)r. Zdaniem skarżącego nie można uznać, że przeprowadzone postępowanie wyjaśniające daje podstawę do uznania, w przyszłości zachowanie obwinionego ulegnie zmianie. Umożnienie postępowania jest bezzasadne, a w ustalonych warunkach *quasi* kara dziekańskiego ostrzeżenia, nie daje najmniejszych szans na wywarcie realnego wpływu na osobę obwinionego i skłonienie go do przestrzegania zasad etyki zawodowej.

Odwołanie wniesione przez skarżącego (...) Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w (...) zostało rozpoznane na jawnym posiedzeniu Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie w dniu (...) r., na które skarżący nie stawiał.

Postanowieniem z dnia (...)r. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego o umorzeniu dochodzenia.

Po rozpatrzeniu zarzutów odwołania i materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie Okręgowy Sąd Dyscyplinarny doszedł do przekonania, że zaskarżone postanowienie zgodne jest z prawem, a tym samym nie znalazł podstaw prawnych do uwzględnienia odwołania oraz uchylenia zaskarżonego postanowienia tym bardziej, że podniesione zarzuty nie są w stanie skutecznie obalić argumentów zamieszczonych w jego uzasadnieniu. W ocenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego ustalenia Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego co do stanu faktycznego, jak i wydane rozstrzygnięcie były prawidłowe.

Pismem z dnia (...)r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie, w związku z uprawomocnieniem się postanowienia nr (...) z dnia (...) r., wystąpił do Dziekana Rady Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie z wnioskiem o udzielenie ostrzeżenia radcy prawnemu (...) w związku z naruszeniem przez niego art. 11 ust. 2 ustawy o radcach prawnych (Dz.U. z 2016r., poz. 233 ze zm.) w zw. z art. 27 ust. 7 i art. 30 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (załącznik do uchwały Nr 8/VIII/2010 Prezydium Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 28 grudnia 2010r.).

Radca prawny (...) zobowiązał się do stawiennictwa w siedzibie Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie w dniu 14 grudnia 2016r. w sprawie wniosku o udzielenie ostrzeżenia przez Dziekana, jednak we wskazanym terminie się nie stawiał, ani nie usprawiedliwił swojej nieobecności, ani nie domagał się umożliwienia mu złożenia wyjaśnień w innym czasie.

W dniu 1 grudnia 2016r. Dziekan Rady Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie, działając na podstawie art. 66 ust. 1 i 2 ustawy o radcach prawnych (Dz.U. z 2016r., poz. 233 ze zm.), biorąc pod uwagę własne ustalenia oraz wniosek Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie uznał radcę prawnego (...) za winnego naruszenia art. 11 ust. 2 ustawy o radcach prawnych (Dz.U. z 2016r., poz. 233 ze zm.) w zw. z art. 27 ust. 7 i art. 30 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (załącznik do uchwały Nr 8/VIII/2010 Prezydium Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 28 grudnia 2010r.) i dlatego udzielił radcy prawnemu (...) ostrzeżenia oraz zobowiązał radcę prawnego (...) do pisemnego przeproszenia pokrzywdzonego (...) – Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w (...) – w terminie 7 dni od dnia, w którym ostrzeżenie dziekańskie stanie się prawomocne oraz przedstawienia Dziekanowi Rady OIRP w Lublinie dowodu wykonania tego obowiązku.

Pismem z dnia (...)r. radca prawny (...) złożył odwołanie od Ostrzeżenia Dziekana OIRP w Lublinie z dnia (...)r., w którym wniósł o uchylenie ostrzeżenia i zobowiązania.

W uzasadnieniu podniesiono, że zaskarżone ostrzeżenie „całkowicie abstrahuje” od treści przepisu art. 11 ust. 1 ustawy o radcach prawnych, ponieważ przesłanka przekroczenia granic rzeczowej potrzeby statuowana powołanym przepisem nie może być oceniana *in abstracto*, bez odniesienia się do realiów konkretnej sprawy. Według skarżącego Dziekan OIRP w Lublinie przed udzieleniem ostrzeżenia nie starał się wyjaśnić, czy sformułowania użyte przez Radcę prawnego w piśmie do Komornika Sądowego z dnia (...)r. wynikały z „rzeczowej potrzeby”. Zdanie Skarżącego taka potrzeba była uzasadniona sposobem prowadzenia egzekucji przez Komornika Sądowego (...), który – jak poniósł Skarżący - w sposób oczywisty nie wykonywał oczywistych obowiązków organu egzekucyjnego, mimo

kierowania do niego odpowiednich wezwań i wniosków. Skarżący podkreślił, że to właśnie ewidentna sprzeczność czynności Komornika Sądowego z obowiązującym prawem była okolicznością wystarczającą do przyjęcia, że sformułowania użyte przez radcę prawnego (...) w piśmie z dnia (...)r., nie prowadziły do przekroczenia granic wolności słowa i pisma w rozumieniu art. 11 ust. 1 ustawy o radcach prawnych, bowiem były uzasadnione rzeczową potrzebą.

Odwolanie wniesione przez Skarżącego radcę prawnego (...) zostało rozpoznane na jawnym posiedzeniu Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Lublinie (dalej Okręgowy Sąd Dyscyplinarny) w dniu (...)r., na które Skarżący się nie stawiał.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny zważył, co następuje:

Po zapoznaniu się z całokształtem zgromadzonego materiału faktycznego i dowodowego Okręgowy Sąd Dyscyplinarny stwierdza, że co do zasady sformułowane w odwołaniu Skarżącego zarzuty nie zasługują na uwzględnienie.

W tym miejscu należy zaznaczyć, że w ostrzeżeniu udzielonym w dniu (...)r., Dziekan Rady OIRP w Lublinie uznał radcę prawnego (...) za winnego naruszenia m.in. art. 11 ust. 2 ustawy o radcach prawnych, Dz.U. z 2016r., poz. 233 ze zm. (dalej zwanej „u.r.p.”), zamiast za winnego naruszenia art. 11 ust. 1 u.r.p. Ponieważ jednak pozostałe naruszone przepisy zostały powołane prawidłowo, zaś uzasadnienie ostrzeżenia wskazuje na to, że naruszenie przepisów wskazanych w komparycji ostrzeżenia było wynikiem przekroczenia przez radcę prawnego (...) granic wolności słowa i pisma określonych w art. 11 ust. 1 u.r.p., zatem Sąd uznał, że nietrafne powołanie przepisu art. 11 ust. 2 u.r.p. należy uznać za zwykłą omyłkę literową.

Odnosząc się do zarzutów zgłoszonych w odwołaniu od ostrzeżenia Dziekana, Okręgowy Sąd Dyscyplinarny przede wszystkim wskazuje, że Skarżący niesłusznie wywodzi, iż Dziekan Rady OIRP w Lublinie zaniechał zbadania przesłanki przekroczenia przez Skarżącego granic „rzeczowej potrzeby” i w konsekwencji granic wolności słowa i pisma w perspektywie okoliczności rozpatrywanej sprawy. Takiego zarzutu Sąd nie może podzielić, po pierwsze dlatego, że choć w uzasadnieniu zaskarżonego ostrzeżenia nie pojawia się określenie „rzeczowa potrzeba”, to jednak w jego treści zostały zacytowane słowa użyte przez radcę prawnego (...) w piśmie skierowanym do Komornika Sądowego, których użycie zdecydowanie przekraczało granicę rzeczowej potrzeby w sytuacji, gdy Skarżący, posługując się cytowanymi przez Dziekana określeniami, zarzucał Komornikowi Sądowemu naruszenie przepisów prawa egzekucyjnego. Trzeba podkreślić, że Dziekan Rady OIRP w Lublinie, po wpłynięciu wniosku Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego, stworzył Skarżącemu możliwość wypowiedzenia się oraz zgłoszenia ewentualnych uwag i zastrzeżeń do tego wniosku - uzgodnił ze Skarżącym termin spotkania w przedmiotowej sprawie. Skarżący z tej możliwości nie skorzystał, nie pojawił się na spotkaniu, ani nie usprawiedliwił swojej nieobecności, choćby post factum.

Zdaniem Sądu przekroczenie granic wolności słowa i pisma wynikającej z art. 11 ust. 1 u.r.p. przez Skarżącego nie wymaga szczególnie wnikliwej analizy, bo na gruncie ustalonego stanu faktycznego jest wręcz oczywiste.

W treści pisma z dnia (...) r., skierowanego do Komornika Sądowego, Skarżący zawarł treść następującą: *„proszę o chociaż trochę profesjonalizmu w wykonywaniu czynności egzekucyjnych. (...) Nie wiem czy zgubił Pan teraz kodeks postępowania cywilnego, czy też nigdy go Pan nie posiadał, ale konieczne jest, aby przypomniał Pan sobie, albo chociaż*

Pana asesor jakie czynności towarzyszą wszczęciu egzekucji i w jaki sposób się o nich powiadamia uczestników postępowania. (...) W swojej wieloletniej praktyce nasłuchałem się już i naczytałem bardzo wielu kuriozalnych tłumaczeń komorników, którzy musieli odpowiadać za swoje bezprawne działanie, czy to odszkodowawczo, czy też karnie. Ale może mnie Pan jednak jeszcze zadziwi”.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny stwierdza, że wywody Skarżącego nie były uzasadnione rzeczową potrzebą prowadzonej przez radcę prawnego sprawy i nie mieściły się w ustawowo zagwarantowanej, przysługującej przy wykonywaniu czynności zawodowych, radcowskiej wolności słowa i pisma. Skarżący nie wyczerpał przysługujących stronie środków prawnych pozwalających na weryfikację zgodności z prawem egzekucyjnym czynności, bądź zaniechania komornika. Zarazem, przy wykonywaniu czynności pełnomocnika procesowego dłużnika, wbrew obowiązującym regulacjom (art. 11 ust. 1 u.r.p. oraz art. 27 ust. 7 i art. 30 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w brzmieniu obowiązującym w dniu 4 listopada 2014r.), posłużył się sformułowaniami, które miały charakter niemerytoryczny i były nacechowane negatywnym osobistym emocjonalnym nastawieniem do pracy komorników sądowych i pracy Komornika Sądowego (...). Skoro Skarżący to uczynił, to takim działaniem wypełnił znamiona przewinienia dyscyplinarnego wynikającego z ustawy o radcach prawnych w związku regulacjami Zasad Etyki Radcy Prawnego, a zatem nie można podzielić zarzutów zawartych w odwołaniu Skarżącego z dnia (...)r. i w konsekwencji należało utrzymać w mocy zaskarżone ostrzeżenie i zobowiązanie.

Mając na uwadze ustalony stan faktyczny i prawny Okręgowy Sąd Dyscyplinarny uznając zaskarżone ostrzeżenie i zobowiązanie za prawidłowe, orzekł jak na wstępie.

W zakresie rozstrzygnięcia w przedmiocie obciążenia kosztami postępowania dyscyplinarnego Sąd wziął pod uwagę koszty związane z posiedzeniem Okręgowego w łącznej wysokości 950zł oraz koszty doręczeń pism w rozpoznawanej sprawie w łącznej wysokości 90zł.

POUCZENIE:

Niniejsze postanowienie jest ostateczne i nie przysługuje od niego odwołanie - art. 66 ust. 4 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2016 r. poz. 233).

Przewodniczący
Jerzy Piskorski

Sędziowie:
Anna Jakubowska-Rybczyńska

Olimpia Marcewicz